

Günter Brohm

Pražská část celorepublikové skupiny B33 měla tedy 3 členy: Pumpičku (spolu s Kurtem), Richarda a nového člena, Žorže. S tím se v pátek 25. 9. 2015 vydali na výlet do Pardubic. Chtěli utužit svoje přátelství společným pochodem na Kunětickou horu a nakonec Žorže čekala zkouška.

Jiří, zvaný Žorž, byl členem B33 asi měsíc. Šéf Richard jej přijal s nadějí, že svojí dvoumetrovou konstitucí bude u druhých vzbuzovat strach. Naději dávala i Žoržova minulost, neboť se kdysi účastnil protestů proti globalizaci v Paříži. Jenomže ve skutečnosti byl Jiří veskrze dobrák a dělalo mu problém někoho jen tak zmlátit. Právě pro jeho změkčilost i proto, že bojoval v Paříži, mu začali říkat Žorž. Richard už několik měsíců učil Žorže být hrubým, teď na nádraží v Pardubicích měl mít něco jako maturitní zkoušku.

Ještě narychlo mu cosi kladl na srdce a pak všichni vlezli do vlaku. Žorž s kumpány v patách pomalu procházel kolem jednotlivých kupé, až se u jednoho zastavili. Otevřel dveře a zařval:

„Vypadněte!“

V kupé seděli dva mladí studenti a jeden asi čtyřicetiletý muž, který si četl knihu. „Proč máme jít pryč?“ zeptal se překvapeně onen muž.

„Protože MY JSME B33!“ Žorž použil tuto větu po vzoru nesmyslných reklamních hesel typu *My jsme pokr* nebo *My jsme internet* a podobně, která v té době byla moderní. Studenti se už začali zvedat, aby nedostali nakládačku, čtyřicetiletý muž se ale zatvářil přátelsky a soucitně sdělil Žorži, aby mu ukázal jízdenku, že mu pomůže.

Žorže reakce muže zaskočila, a tak vytáhl jízdenku.

„Co se tam sakra děje?“ vyzvídal Richard, který neměl o situaci v kupé přehled. „Nevím,“ otočil se k němu Pumpička „O něčem se spolu baví.“

„To jsem si mohl myslet,“ zasyčel Richard. Kurt zakňučel.

Čtyřicetiletý muž se mezitím podíval na jízdenku a s pochopením Žorži sdělil, že tento vlak je místenkový a že má jít do vedlejšího vagónu. Žorž byl jeho bezelstným úsměvem tak zaskočen, že zapomněl na svůj úkol budit hrůzu, poděkoval a vedl svoji skupinu na správné místo. Richard ani Pumpička ničemu nerozuměli. Kurt už vůbec ne.

***

„Tak co ti řekl?“ vyzvídal Richard, když si konečně sedli.

„Vysvětlil mi, kde máme místenky.“

„O místenky tady vůbec nešlo, blbče,“ zbrunátněl ve tváři Richard, „to jsme to pěkně dopracovali! Udělal z tebe idiota! A víš proč? Protože... ty jsi idiot.“

„Jestli je idiot, tak ho z něj nemohl udělat ten chlápek,“ zapojil se do sporu Pumpička. Richard se na něj velmi škaredě podíval.

„Logika nepustí, šéfe,“ dodal omluvně Pumpička.

Richard se odmlčel, ale ne nadlouho: „Ne, já na to fakt nemám nervy. Všichni nás mají za blbce. Zavolám Profeso-
rovi.“

Začal okamžitě vytáčet nějaké číslo. Po chvíli se na druhé straně ozval muž jménem Karel a Richard mu vše stručně povyprávěl. Karel na to klidným hlasem povídá:

„Já ti pomůžu, Richarde. A víš proč?“ dramaticky se odmlčel a Richard jenom zakroutil hlavou. „Protože jste moji

přátelé. Rodina, rozumíš?“ Richard odpověděl, že rozumí, a proto si jej váží. Když zavěsil, řekl svým mužům, že je po problému. Profesor přijede osobně. Jó Profesor, to je třída! A kdyby prý chlapi viděli tu jeho knihovnu...

***

Karel alias Profesor byl duchovním otcem a celorepublikovým vedoucím skupiny B33. A protože byl ve srovnání s ostatními i nejvíce vzdělaný (měl vystudovaný první ročník právnické fakulty v Praze), říkali mu Profesor. Požíval všeobecnou autoritu zejména kvůli klidu, s nímž řešil veškeré problémy. Byl bez emocí a tím pádem nad věcí. Vlastně i skupinu B33 pojmenoval suchým číselným označením. Profesor šel zkrátka s dobou, například i „reklamní“ věta „*My jsme B33*“ byla jeho nápad.

Professorův vnitřní život byl pestřejší než ten vnější. Jeho otec byl učitelem tělocviku na gymnáziu v Olomouci, matka vlastnila logistickou firmu. Skutečnost, že jeho matka měla asi jedenáctkrát vyšší plat než otec, měla vážné důsledky na jeho psychiku i budoucí život. Premiant a patriarchálně smýšlející Karel se v šestnácti zafixoval na myšlenku, že bude právníkem a bude vydělávat hodně peněz. Jako buldok se zakousl do přípravy na přijímací řízení, nastudoval jména všech žen Karla IV. i obou babiček Jana Žižky z Trocnova. S logikou na tom taky nebyl úplně nejhůř, a tak se na práva nakonec dostal.

Právnická disciplína byla ovšem těžce sluchitelná s vnitřní touhou po svobodě, kterou do té doby nakrátko držžený Karel najednou pocítil. Škola sice nebyla náročná na docházku, ale na množství studijního textu ano. A tak se stalo, že Karla v prvním ročníku vyhodili a on se musel se svým životem nějak

popasovat. Tak trochu natruc celé společnosti začal pracovat v jedné nově otevřené hospodě v centru Prahy jako provozní.

Po počátečních neúspěších se restauraci začalo dařit, vraceli se spokojení hosté, a to všechno přinášelo peníze. Proto není divu, že mu na dveře restaurace jednoho dne zaklepala ruská mafie. Menší muž, který si nechal říkat Boris, a větší, ten se jmenoval kdoví jak. Prohlédli si podnik, objednali kávu a slušně číšníka požádali, zda by nezavolal majitele. A protože majitel nebyl přítomen, zavolal číšník provozního Karla. Tomu hoši z mafie pochválili kávu a zeptali se, jak se připravuje. Když Karel odpověděl, znovu mu ji pochválili, a pak už přešli rovnou na věc. Sdělili mu, že situace se má tak a tak, že v Praze řadí plno nekalých živlů, ale že za sto tisíc měsíčně se mu ochotně postarají o ochranu, aby je nějaký ten živel nevy-pálil.

Karel měl už podle vizáže obou mužů jasno, a tak zatímco ti chlapi hovořili o jakémsi ruském modelu ochrany, horečnatě přemýšlel, jak se z téhle bryndy dostat ven. Pak jej něco napadlo. Když ten menší, Boris, domluvil, Karel se na něj upřeně zadíval, načež se nenuceně zeptal, jestli těch sto tisíc chtějí na kyanid.

Boris nechápal, a tak mu objasnil, že čeká člověka, jemuž má předat sto tisíc korun na závěrečnou akci pro gurua Óm Šantího. Boris znejistěl, a tak mu Richard vysvětlil, že jeho guru Óm Šantí onu částku potřebuje k hromadné sebevraždě, kterou členové jejich sekty Řád Chladného Slunce hodlají spáchat za dva měsíce na Vysočině. Borisův kumpán prudce vstal, Karel ho však uchopil za ruku a přitáhl zpět na židli. Podíval se mu upřeně do očí a sdělil mu, že mimozemská civilizace ze souhvězdí Býka do půl roku zničí celou tuto zemi a přežijí

jenom duše těch, kteří spáchají sebevraždu kyanidem. K tomu mají na Vysočině koupenou chatu. Už potřebují právě jenom zmíněných sto tisíc.

„Do hajzlu, zblaznyl si se?“ řekl s ruským přízvukem Boris.

„Vážím si toho, že tu sebevraždu spácháte s námi, zítra vás představím mistrovi!“

„To ani náhodou!“ prohodil nervózně ten druhý. Vydírat někoho s pistolí je věc jedna, ale náboženský fanatismus a páchání hromadné sebevraždy kyanidem je věc druhá. Vstali a chtěli odejít.

„Óm, pravím vám,“ loučil se Karel s podivným zápalem v očích, „když nezahynete teď s námi jako průzračné a osvícené bytosti, do půl roku sejdete bídnou smrtí! Ovšem bez naděje na budoucí lepší život.“ To už byli oba výpalníci venku a mířili rychle pryč.

Karel byl spokojen s výsledkem, ale pro jistotu, aby se nevrátili, si ještě téhož dne zaregistroval doménu radchladnehoslunce.cz a k tomu si zřídil webovou stránku. Jméno domény si napsal na dveře, čímž doufal, že to mafii odradí od návratu. Smůla byla, že to začalo odrazovat i běžné návštěvníky, a jediný, koho doména přilákala, byla policie. Ta začala monitorovat Karlovy internetové aktivity.

Přes celkový úspěch akce s vymyšlenou sektou zanechalo setkání s ruskou mafii v Karlovi frustraci. Když se asi dva dny poté vracel přes Václavské náměstí domů, zastavil ho jakýsi člověk, který se představil jako Emil Šťastný. Chtěl podepsat nějakou petici, na jejímž základě žádal odklon od Západu a užší spolupráci s Ruskem. Když to Karel uslyšel, dal bez většího vysvětlování Emilovi přes držku. Emil se nedal a začal nadávat na zbohatlíky, kteří vše rozkradli. Za komunistů nám

prý bylo lépe. Karel mu klidně vysvětlil, že zbohatlíci vznikli proto, že se rozdával majetek nakradený komunisty. A navíc většina zbohatlíků jsou stejně bývalí komanči, podobně jako ti, kteří ten majetek rozdávali. Když to dokončil, dal Emilovi přes držku podruhé, aby mu to bylo jasné. Emil spadl na zem a naposledy zaskuhral:

„Prohnilý kapitalismus!“

„Jestli je někde kapitalismus, pak je to v USA a Rusku,“ otočil se k němu odcházející Karel. Dál už si ho nevsímal. Brzy poté se přestěhoval zpět do Olomouce, kde se nechal zaměstnat v jedné korejské firmě na spojování kabelů.

Jeho intelektuální kapacita nebyla prací za pásem zcela vyčerpána, a tak své večery trávil na internetu. S vývojem své kariéry nebyl spokojen a vinu za svůj neúspěch začal svalovat na všechny kolem. Nebylo proto divu, že se začal zabývat konspiračními teoriemi. Ruku v ruce s tím začal nenávidět imperialistický západ, politiky a komunisty, samozřejmě též právníky a příležitostně taktéž Romy.

Dlouho se Karel potácel mimo jakékoliv struktury, až jednoho dne našel na internetu informaci o jistém Němci GÜNTERU BROHMOVI. Ten se někdy ve třicátých letech vydal na vlastní pěst do Afriky, kde chtěl exportovat nacistickou myšlenku mezi místní černošské obyvatelstvo. Znělo to sice nelogicky, nicméně Brohm zaznamenal úspěch. V jakémsi státě východní Afriky pomohl tamnímu králi Bugaba Dona-beovi III. vyhnat bílé britské kolonialisty a získat nezávislost. Günterův osud byl ale krutý, protože v průběhu svého působení se zamiloval do britské zdravotní sestry s německými kořeny Amy Gertrude Schmidt, působící ve vesnici Bunubu. Jednoho večera se u ní zdržel déle a měl tu smůlu, že zrovna

přišly jednotky krále Donabea III., které nahého Güntera i s Amy vyhnaly do sousední země.

Podle mlhavých informací se prý pokusil kontaktovat vedení NSDAP, aby mu pomohlo dostat se zpátky do Německa. Adolf se ale rozčlil, že nějakého blbce, který se snaží propagovat vzosné myšlenky o čistotě rasy mezi primitivními černošskými kmeny, určitě podporovat nebude. A tak Günter i se svým životem zmizel kdesi v pralese.

Günter po sobě nezanechal žádné spisy, což Karla trápilo, na druhou stranu to bylo dobře, protože nebyl ve svých myšlenkových konstrukcích nikterak omezen. Profesor si tak v tomto zapomenutém Němci našel dobrou platformu, na níž založil skupinu B33. Její název byl odvozen následovně: B podle Brohm a 33 podle roku 1933, kdy se Günter vydal do Afriky.

Nově založenou skupinu začal Karel rychle propagovat na facebooku. Doufal, že aspoň po dobu, než plně propracuje svoji teorii, se o ní nedozví policie, opak byl ale pravdou. Díky jeho aktivitám v Řádu Chladného Slunce ji policie monitorovala už zhruba osmáct minut po jejím vzniku. Podobný kousek by se nepodařil ani CIA, která má časy o něco delší. Je ovšem pravda, že CIA sleduje celý svět, včetně spojenců.

B33 začala nabírat členy po celé republice a z Karla se stal Profesor. Jednoho dne si však našel přítelkyni a nakonec se i oženil. Vybral si autoritativní ženu podobnou svojí matce, což ale prozatím neodhalil, nebyl to totiž žádný psycholog. Jeho nová manželka mu zakázala vysedávat na internetu déle než hodinu denně a lpěla na společných víkendech. Přestože Profesor nebyl zdatný v interpersonálních vztazích, tušil, že jestli má být doma klid, nesmí ženě odporovat. A tak se brzy

přestal účastnit většiny společných akcí. Přesto zůstával pořád čestným předsedou a největší autoritou seskupení.

A teď, když mu zavolal Richard z Prahy, bylo potřeba přátelům pomoci. Vstal od stolu a otočil se směrem ke své knihovně. Měl tam všechny díly Pána prstenů, několik dílů Her o trůny a deset manželčinych kuchařek. Poškrábal se na hlavě a sedl si k počítači. Bude muset najít nějakou inspiraci na internetu.

***

PARDUBICE

V kupé rychlíku do Prahy konečně zavládl klid. Studenti s obdivem zírali na muže, který tak elegantně vyprovodil násilníka. Ten se ale opět zabral do své četby. Četl si severskou detektivku, ovšem nikoli v touze po krvi, nýbrž naopak. Tím mužem byl Milan Mahula a krimi si četl z pracovních důvodů. Neměl psychologické vzdělání, ale tušil, že severská krimi je pro sadisty docela dobrým zdrojem inspirace a navíc legálním. Jako vyšetřovatel vražd chtěl být před zločinci o krok napřed.

Jelikož byl na kriminální živly zvyklý, nemohla ho parta amatérů z B33 rozhodit. Skupinu navíc dobře znal od svého kolegy, který se jí pracovně věnoval od zhruba padesáté minuty po jejím vzniku. Přesně třicet dva minut trvalo, než ji pražští kriminalisté předali místně příslušným kolegům do Olomouce, kde B33 vznikla. Členy její pražské buňky znali spolu s kolegou dokonce po jménech. V podstatě je měl Milan za to, co udělal Žorž, asi zatknout, jenomže teď jel do Prahy inkognito, v rámci svého osobního volna. Zavolal mu přece osobně pan ministr Stuhlý!

Společenství sedmi trpaslíků

PRAHA

Asi v pět odpoledne dorazil Milan do cíle. Bez úhony prošel Vrchlického sady před nádražím, jimž se kdysi pro jejich neblahou pověst říkalo Sherwood. Nyní se situace pomalu zlepšovala a mezi pochybnými typy okupujícími lavičky bylo možno tu a tam zahlédnout dokonce matku s kočárkem. Milan zamířil tramvají k Národnímu divadlu, kde vystoupil. Na rušné ulici před kavárnou Slavia si odložil těžkou batožinu a protáhl se. Pak vstoupil dovnitř.

„Mám zde rezervovaný stůl na jméno Dušan.“

Číšník se zatvářil nanejvýš důležitě, jako by něco věděl, což se při tomto stupni utajení zdálo nemožné. Milan přesto zapochyboval, neboť v České republice je možné skoro všechno. Poté, co si objednal kávu, přisedl si k němu neznámý muž s knírem a blond vlasy, který se představil jako Miler. Prozdil Milanovi, že není žádný Miler, ale ministr obrany Stuhlý. Vlasy a knír má prý umělé. Milan musel ocenit jeho přestrojení.

„Upoutaly mě vaše vyšetřovatelské kvality, pane Mahulo,“ prohlásil Stuhlý, „zejména vyšetření únosu pomocí té... léčitelky.“

„Děkuji.“

„Byl to ojedinělý případ, nebo ve spolupráci s ní pokračujete?“

„Je mi líto, ale ona asi rok poté zemřela. Bylo jí už hodně let. Ovšem policejní ředitelství se k této metodě stavělo velmi skepticky a považovali ji spíše za náhodu. Po několika letech jsme opět potřebovali pomoci, jenomže paní Dvořáková už

nežila. Zkusili jsme kontaktovat další lidi s těmito schopnostmi, ale ti nebyli schopni dosáhnout takových výsledků.“

„Níc méně proslul jste neortodoxními přístupy,“ nadhodil Stuhlý.

„To ano.“

„Jaký máte vztah ke konspiracím?“

„Vlažný, v podstatě o nich ani nic nevím.“

„Víte, my politici nevěříme nikomu a ničemu. Konspirátoři určitě existují. Mohu se spolehnout na vaši diskrétnost? Prosím, jsem zde sám za sebe, nekomunikujte ani se členy naší strany. Někteří z nich by mě rádi nahradili. Chápete?“

Milan samozřejmě chápal. Potvrdil diskrétnost.

„Mám obavu, jak bych to tak řekl, z trpaslíků.“ Nastala chvíle ticha.

„Ne, ne, vím, na co myslíte. Je to jinak. Někdo mi posílá trpaslíky,“ pokračoval Stuhlý.

„Cože?“

„Na úřad mi začali chodit trpaslíci. Tedy konkrétně mi přišli dva.“

„Sami přišli?“

„Jistěže ne,“ odvětil nasupeně Stuhlý. „Někdo je poslal.“

„Ach jo,“ odvětil Milan smutně a zahleděl se do šálku kávy. Nastalo ticho, během nějž Stuhlý vyšetřovatele sledoval.

„Nad čím přemýšlíte?“

„Nad těmi trpaslíky. Proč vám tolik vadí?“ odvětil Milan.

„Protože mi s nimi někdo vyhrožuje!“

„Proč si to myslíte?“

Stuhlý se odmlčel, jako by uvažoval, jestli to má vyšetřovatel říci. Nakonec se osmělil: „Znáte Skull and Bones?“ Milan zakroutil hlavou.

„Je to nejznámější tajné bratrstvo v Americe. Česky to znamená Lebka a kosti. Vzniklo v roce 1832 na Yaleově univerzitě. Sdružuje elitní studenty posledního ročníku právnické fakulty. Vzniklo za účelem ovlivňování politiky. Studenti se stali členy komunity za cenu určitých rituálů a těmi pak drželi v šachu ostatní.“

„Proč tam vstupovali?“ zeptal se Milan.

„Pravděpodobně kvůli kontaktům. Později se někteří z nich stali dokonce prezidenty.“

„A jakou to má souvislost s vámi?“

„Těsně po revoluci vzniklo po vzoru Skull and Bones něco podobného i na pražské právnické fakultě. Byla to tajná organizace, která se jmenovala Společenství sedmi trpaslíků. Nepetejte se mě, proč se to tak jmenovalo, to vymyslel ten člověk.“

„Jaký člověk?“

„Ten, který to sdružení celé vymyslel. Jenomže jeho nikdo nezná. Kromě něho nás bylo sedm členů.“ Ministr se rozhodl o tom, že všech sedm členů se navzájem znalo a dodnes znají. Jsou mezi nimi řadoví soudci, jeden soudce Nejvyššího soudu, právníci, a dokonce dva politici. Jsou to všechno vážené osobnosti, které by na nikoho členství v organizaci neprozradily, protože se za ně samy stydí. Problém je v té osmé osobě, která to celé zorganizovala. A ta by Stuhlého mohla vydírat. Jenomže on ji nezná, neví, proč to dělá a co může vlastně chtít.

Milan navrhl, jestli by nebylo lepší počkat na požadavky vyděrače, ale ministr odvětil, že to si nemůže dovolit. Jak pan vyšetřovatel jistě ví, blíží se stranické volby, a jestli na ministra někdo něco vytáhne těsně před nimi, bude už pozdě cokoliv řešit. Pomůže mu tedy pan Mahula s řešením tohoto

problému? Milan odvětil, že pomůže, načež se domluvili na setkání následujícího dne ráno na ministerstvu.

***

Praha je velké město, jehož nádražím denně projdou tisíce lidí. Není proto divu, že téhož dne, kdy do Prahy přijel Milan, vystoupil na hlavním nádraží i Hans. Hans se narodil v Berlíně. Jeho otec byl od sedmdesátých let zaměstnán jako knihovník. Práce to věru nebyla náročná, a tak mohl studovat nejrůznější teorie, filozofie, životní směry apod. Něco z toho se možná přeneslo na Hanse, který se vrhl na studium umění, jež před nedávnem dokončil. V osmnácti se zamiloval do ženy z České republiky, která pracovala v Německu. Hans byl romantik a idealista. Půvabnou ženu si během krátké doby zcela vysnil. S ní si vysnil i její zemi a zejména Prahu. Jeho touha po ženě sice časem vyrchala, touha po Praze však nikoliv. Za dobu svého manželství se navíc naučil poměrně dobře česky.

Hans Prahu velice miloval. Když stanul na hlavním nádraží, v očích se mu dokonce zaleskly slzy. „Praha – práh do jiného světa. Místo, kde se mísí magie východu a racionalita západu,“ pronesl takřka neslyšně svůj básnický obrat. Potom poněkud nepoeticky proběhl Sherwood, aby ho náhodou neokradli. Tak mu to aspoň vždy radila jeho bývalá žena. Ta Prahu viděla poněkud realističtěji a Hansovu romantiku považovala spíš za naivitu.

***

HRČAVA

Pro Hanse, stejně jako pro spoustu zahraničních turistů, Českou republiku zastupovala poze samotná Praha. Ale u nás

je přece spousta dalších nádherných míst. Kutná Hora, jihočeské zámky, barokní kostely východních Čech, jihomoravské vinice, Olomouc... Okrajově sem zasahují Karpaty, jimž na severovýchodě České republiky, ve Slezsku, říkají Beskydy.

Je jen málo míst vzdálenějších od Prahy, než je vesnice Hřčava. Z Mostů u Jablunkova k ní vede dlouhá cesta lesem. Na Hřčavě je jeden dřevěný kostel, stará roubená hospoda, škola s první a druhou třídou, trochu dřevěných a o něco víc zděných domů. Je tam taky trojný bod s Polskem a Slovenskem.

Po cestě lemující státní hranici s Polskem šel bača. Nikdo mu tady neřekl jinak než Jura. Bača Jura mířil k ohradě s ovceci, vracel se z domu, kde se byl prospat. Ovce mezitím hlídal jeho pomocník Petr. Baču čekalo dlouhé dojení a zpracovávání mléka, toho dne už druhé. Mlčky si sedl a téměř automaticky začal dojit. Z jeho nepřítomného pohledu se dalo vyčíst, že myslel na něco úplně jiného. Do „dne D“ zbývalo pět dní.

***

PRAHA

Když Milan vyšel z kavárny, vířila mu hlavou spousta myšlenek. Zítřejšího rána se mají setkat na ministerstvu obrany. Přemýšlel, co je to vlastně za kauzu. Je to celé nesmysl a Stuhlý paranoik? Nebo mu opravdu chce uškodit neznámý muž ze Společenství sedmi trpaslíků? A co Skull and Bones a všechny ty konspirace? Policie se jimi vůbec nezabývá. Nejsou žádné záznamy, žádní odborníci. Jak si s tím má tedy poradit on sám? Má sice pověst člověka schopného jít proti obvyklým vyšetřovacím proudům... Ale stejně... Naprosto

netuší, čeho se chytit... Zamířil ke Karlovu mostu. Než se s ním ministr rozloučil, dal mu adresu, kde bude bydlet. Někde pod Pražským hradem, nedaleko Karlova mostu.

***

Několik hodin po Milanovi prošel Mosteckou věží Karlova mostu Hans. Měl dvacet pět let a plno ideálů. Představoval si, jak tudy kdysi chodily korunovační průvody. Nadšeně vdechoval atmosféru Karlova mostu, prohlížel si řadu černých soch a spoustu věží, za nimiž se tyčil Pražský hrad. Budou to nádherně strávené dny!

Hans zamířil na Malostranské náměstí, kde se měl setkat s Alamandinem, mistrem pražských esoteriků. Sedl si do smluvené kavárny pod vysokou věží chrámu sv. Mikuláše a objednal si jahodový džus, což byl smluvený klíč, podle něhož jej měl Alamandin poznat. Hans se s ním osobně neznal. Seznámili se na internetu při jedné zapálené konspirační debatě k blížícímu se datu konce světa, který měl nastat před necelými třemi lety, v roce 2012. V debatě si vyměnili svoje indicie a pak se stali přáteli na facebooku.

Když číšnice odešla, přistoupil k němu starší bělovlasý muž a otázal se, zdali je Hans. Pak se slovy „*Vítej, německý bratře*“ rozevřel svoji náruč. Všichni v kavárně se otočili, načež oba esoterici kvůli soukromí zamířili raději do Valdštejských zahrad.

Hans si po vzoru slavných duchovních z dalekého východu hledal mistra, který by jej zasvětil do jedné z tajných nauk. Svého mistra objevil v Alamandinovi, a ten to viděl taky tak. Po srdečném přivítání měl v úmyslu pohovořit se svým žákem o magické Praze, Hans jej ale předběhl s tím, že by

rád zamířil na přednášku Jegora Orlova. To byl Čech chránící český národ, nebo možná Rus chránící český národ, nebo tak nějak. Hans úplně zřejmě nerozlišoval rozdíl mezi českým a ruským, čemuž se pro množství beranic s rudou hvězdou a matrjošek, jež se v Praze prodávají, nelze divit. Alamandini se sice Hansův nápad příliš nelíbil, ale nakonec se s ním do suterénu hospody na Malé Straně vydal.

***

Milan Mahula měl zapůjčen byt na Tomášské ulici hned vedle Malostranského náměstí. Když se ubytoval, začal přemýšlet, jak stráví večer. Za Karlovým mostem na plakátu objevil, že v jedné malostranské hospodě proběhne přednáška na téma politické konspirace, kterou bude mít jistý Orlov. S ohledem na to, že si Milan pod pojmem konspirace příliš mnoho nepředstavoval, rozhodl se tuto přednášku navštívit. Přednášku organizoval Emil Šťastný, což byl onen muž, který byl kdysi fyzicky inzultován Profesorem (tehdy ještě Karlem), pro svou pruskou propagandu.

Tiše si sedl k zadnímu stolu, objednal si pivo a čekal, co se dozví. A dozvěděl se pozoruhodné věci, například že Orlov je hrdý Čech, čemuž se těžko věřilo. Dále, že je zaměřen proti válce. To v jeho pojetí znamenalo odmítání NATA a vzhlížení k Rusku, které je (spolu s Antarktidou) jediným neagresivním státem světa. Tvrdil, že jestli se kdy na nějaké cizí území dostaly ruské tanky, bylo to vždy proti vůli ruských politiků a v zájmu zachování světového míru. Jen zasvěcenci jako on například vědí, že vojenské zabrání Krymu vzniklo až poté, co ukrajinská babička zákeřně napadla motykou ruského vojáka, poklidně se plížícího krymským obilným polem! A ať si kdo

chce, co chce, říká, na Rusko si žádná ukrajinská babička dovolovat nebude!

Milan začínal být z přednášky docela nespůj. Kdo na takové bláboly vůbec chodí? Vepředu sedí nějací lidé u piva. A vzadu tak trochu stranou mladý muž s někým s bílými vlasy, kdo sem evidentně nepatří.

Milan chtěl odejít. Měl rád Rusko. Sám je dokonce navštívil, projel Transsibiřskou magistrálu, přečetl velké množství ruských autorů počínaje Čechovem, konče Pasternakem, měl rád ruskou hudbu od Čajkovského po DDT. Jenomže Rusko, to není jen umění a tajga. Rusko, to je taky politika...

Už se zvedal od stolu, když v tom zaznělo slovo konspirace. To se Orlov rozhodl představit zlatý hřeb večera, svoji teorii o srpnu 1968. Pojednávala o tom, že tehdy do Československa nepřiely ruské tanky, ale kombajny. Ve skutečnosti to prý byly kombajny a traktory, které přijely zaostalé republice pomoci se srpnovou žatvou. Lidé si dnes možná myslí, že to byly tanky, za to ale může tzv. Bildberská skupina, v níž se to prý jen hemží Rotschildy a Rockefeller. (Orlov narychlo použil tradičního židovského nepřítele, neboť se mu zdálo, že publikum reptá.) Židé zabrali, a tak Orlov pokračoval s tím, že tato skupina se schází vždy jednou ročně o víkendů v květnu na tři dny v nějakém luxusním evropském hotelu. Jsou v ní zástupci významných mocností, ale taktéž velkých firem a tisku. Bildberská skupina dělá politická rozhodnutí nanečisto, a byla to ve skutečnosti ona, kdo dezinformoval světovou veřejnost a nakonec i samotné obyvatele Československa tím, že prý přijely tanky. Žádné tanky! Ve skutečnosti se jednalo o kombajny a traktory. A jestli se tam náhodou vyskytl nějaký tank, což se může podle fotek zdát, tak to byl tzv. bronětraktor Ch-TZ 16,

vyrobený v Charkově, anebo pásový tahač – původně nákladní traktor STZ-5. Oba byly zhotoveny za druhé světové války tak, že je předělali z původně zemědělské techniky k obraně před nacistickým Německem. Do Československa se dostaly omylem, nebo možná jako pojistka, kdyby se přestaly stíhat žně, tak že by jako vypomohly.

Orlov s touto teorií slavil obrovské úspěchy v Rusku, kde byl hvězdou veřejnoprávní televize. Milan vstal a chystal se k odchodu. Ještě zdálky zaslechl, že existují i horší uskupení než Bildberská skupina, zejména Skull and Bones. Už se ale nevrátil. Raději si o ní najde něco sám na internetu.

***

Život ve východním bloku nebyl do roku 1989 lehký. V náručí Sovětského svazu postupně došlo k jeho celkové devastaci. Podobně dopadli i lidé samotní, kdy se z původně aktivních národů staly národy pasivními. To znamenalo, že lidé místo toho, aby hledali způsob, jak dosáhnout úrovně Západu, hledali někoho, koho obvinít z toho, že se jim to nedaří. Nějakou prapodivnou myšlenkovou smyčkou – můžeme ji nazvat konspiračním paradoxem – došli k závěru, že za vše může právě prohnitý Západ.

Jedním ze zanícených odpůrců Západu byl Emil Šťastný. Orlov mu však svojí teorií o 21. srpnu 1968 způsobil vrásky. Emilova propagace Ruska měla jednu slabinu, a tou byla okupace ČSSR. Vyřešil ji jedinečným způsobem, a to tak, že ji přijal. Jako menší zlo, než jsou vojska NATO, jimiž se to nyní v Evropě jen hemží. Proto chtěl za pár dnů svolat demonstraci za znovupovolání ruských vojsk do České republiky. Jenomže Orlov mu to celé svojí teorií komplikuje. Vždyť každý ví, že

tady ruská vojska byla! Nebo to snad opravdu byly broně-
raktory? Přece to odvysílala ruská veřejnoprávní televize a té
se, na rozdíl od té české, dá věřit. Emil si mnul čelo, jak usi-
lovně přemýšlel. Tenhle problém musí každopádně vyřešit
do středy, kdy má demonstrace proběhnout.